

IX

Chiếc chìa khóa bí mật

Văn Bình vòng vào đại lộ Lý thường Kiệt rồi lái từ từ ra vườn hoa Cửa Nam.

Chương trình đêm nay của chàng tạm xong, chàng định trả xe rồi về phòng kéo một giấc ngủ đến sáng. Tiếng máy êm ái của chiếc Moskwich làm chàng bằng lòng. Mặc dầu có bốn máy và 1358 phân khối, và bốn tốc lực như chiếc Simca của Pháp, chiếc Moskwich của Z. 62 lại chạy rất nhanh như xe đua.

Đến trước cửa hàng mại dịch qu ốc doanh ở vườn hoa, chàng đậu lại, cất chìa khóa công tắc xuống dưới chân, sửa soạn bước xuống. Bỗng chàng nhận ra một bóng đen từ vỉa hè tiến lại.

Chàng khựng người, đặt tay vào khẩu Nagan, nhưng người lạ đã cất tiếng :

— Chào đồng chí Liêm. Bác sĩ Minh đây.

Câu nói này là một phần ám ngữ hồi tối chàng trao đổi với nhân viên của Z. 62 mang xe cho chàng ở chợ Hôm. Người đàn ông gầy gò, nét mặt lì lợm, mở cửa xe, chui vào phía tay lái, giọng nhỏ nhẹ :

ĐÊM CUỐI CÙNG CỦA TỬ TỘI

47

— Tôi đây. Gồm đợi anh hơn một tiếng đồng hồ.

Văn Bình ngồi xé sang bên :

— Anh dặn tôi đậu xe ở đây rồi về nhà kia mà.

— Vâng. Nhưng Z. 62 lại ra lệnh cho tôi chờ anh để đưa anh tới trụ sở.

— Z. 62 muốn gặp tôi.

— Vâng. Có chuyện gấp.

— Gặp ở đâu ?

— Tôi không biết. Tôi chỉ có nhiệm vụ chở anh tới hẻm Gia ngư.

Văn Bình ngồi yên, lặng lẽ hút thuốc lá.

Chàng thầm khen tổ chức của Z. 62. Vũ Kinh cũng không liên lạc trực tiếp với Z. 62, và người này cũng vậy. Để phòng bại lộ, Z. 62 đặt ra một hệ thống trung gian, mỗi nhân viên dưới quyền chỉ được biết một phần công việc.

Xe chạy đến giữa hẻm Gia ngư thì đậu lại.

Từ phía tối om.

Văn Bình thấy phía trước một cái xe hơi đen, đèn đỏ dăng sau nháy lên hai cái rồi tắt.

Người lạ nói với chàng :

— Thôi, chào anh. Hẹn anh lần khác. Chiếc Vônga đậu phía trên xe đưa anh tới trụ sở bí mật.

Chàng tiến nhanh lại chiếc Vônga, cửa sau đã mở sẵn. Tài xế chờ chàng đóng cửa, rồi lái đi, không hề nhích mép.

Đã quen với xe hơi phía sau bực màn sắt, chàng nhận ra đây là chiếc Vônga M-21, (1) một

1) Wolga M-21. Loại xe này trông hao hao như Chevrolet của Mỹ, đời 1950.

loại xe khá lớn, 2448 phân khối - nghĩa là bằng Métxédét 250 của Đức - sang số tự động, được ráp tại xưởng Gótki, Nga sô.

Xe chạy gần năm phút, đã hết đường Cửa Đông mà tài xế vẫn cảm như thúc, chàng bèn gọi chuyện:

— Đi đâu hả anh?

Tài xế cất tiếng đáp làm chàng giật mình:

— Tôi không phải là « anh » mà là « cô ».

Thì ra tài xế là phụ nữ. Giọng nàng êm êm như tiếng ru ngủ của các cô gái phòng trà thanh lịch ở Đông kinh. Văn Bình ò lên một tiếng, để tỏ sự kinh ngạc.

Chàng gạ gẫm

—Ồ, tôi không ngờ ở Hà nội lại có đàn bà lái xe giỏi như thế!

Nàng phì cười:

— Em nghe danh anh lâu từ rồi. Z. 62 dặn em không được trò chuyện với anh.

— Vì sao?

— Vì anh là tay tán gái nguy hiểm nhưt.

— Chắc Z. 62 lại ghen rồi.

— Anh lầm.

Chàng định phản đối thì nghe tiếng còi huýt. Tài xế thắng lại. Xe hơi vừa qua bót cảnh sát Hàng Đậu.

Từ trên xe dip dậu sát lề, một nhân viên công an nhảy xuống, chạy tới, trên tay lăm lăm khẩu tiểu liên Tiệp khắc K-50. Văn Bình chột dạ, chuẩn bị phản công.

Người công an hỏi:

— Xe ai đấy?

Tài xế đáp, ôn ền:

— Các anh điên rồi sao? Thử nhìn bảng số xem xe của ai rồi hãy chặn lại.

Người công an nói:

— Tôi nhìn rồi. Đây là xe của đại sứ quán Trung quốc.

Thiếu nữ nhún vai:

— Vậy anh đừng xè ra cho tôi chạy. Anh có biết chặn xe của đại sứ quán Trung quốc lại sẽ xảy ra hậu quả nào không?

Người công an liếm mép:

— Xin lỗi đồng chí.

Rồi y tưu nghiêu như mèo cắt tai, trở về xe dip. Thiếu nữ tống ga, lên đường Hàng Thao. Văn Bình hỏi nàng:

— Có thật xe của tòa đại sứ Trung cộng, không có?

Nàng cười:

— Nó cũng thật như tên anh là Tăng Minh và tên em là Nguyệt Thanh vậy.

— Nhỡ họ chặn liêu lại thì sao?

— Không dám đâu. Tòa đại sứ Trung cộng là ông trời con ở đây. Công an sợ họ như hét. Và lại, em đã mang sẵn giấy tờ. Họ đã chặn em nhiều lần rồi; lần nào họ cũng xin lỗi em.

— Có nói giọng lơ lơ, chắc không phải người Hà nội. Có ra đây từ bao giờ?

— Bí mật nghề nghiệp.

— À, cô ở lại sau hiệp định Giờ neo phải không?

— Em đã bảo là bí mật nghề nghiệp mà. Anh hỏi lời thôi lăm. Để em mách với Z.62.

— Hừ, lát nữa tôi sẽ tặng cho y một quả dấm.

Nàng cười ngây thơ :

— Em chỉ sợ anh không dám đưa tay lên thôi

— Có có đánh cuộc với tôi không ?

— Đánh cuộc thế nào ?

— Nếu tôi dấm Z.62 một cái, cô sẽ phải cho tôi...

— Em biết anh muốn gì rồi. Được, em sẽ bằng lòng cho anh hôn.

— Vào môi.

— Dĩ nhiên. Chẳng lẽ lại hôn vào mũi.

— Hôn hai cái, cô chịu không ?

— Hai, chứ năm cái, em cũng bằng lòng.

Nhưng nếu anh thua ?

— Tôi sẵn sàng ăn đòn.

— Anh giỏi võ lắm, đánh anh chỉ tỏ đau tay em.

— Vậy cô muốn gì ?

— Em muốn anh hôn con mèo tam thể của em. Một con mèo cái. Nó xinh lắm.

— Ồ, tưởng gì khó khăn, chứ giản dị như thế thì tôi xin ký cả hai tay.

— Anh đừng vội cho là giản dị. Nhục lắm, anh ạ. Nếu các cô ở Sài Gòn biết chuyện anh hôn mèo cái, thì cả đời anh sẽ không dám tán tỉnh những nhit nữa. Thôi, em không muốn hạ nhục anh. Em bằng lòng cho anh rút lại lời cam kết.

Văn Bình bực mình hết sức. Hồi ở Sài Gòn, Quỳnh Loan đã xô chàng một võ suýt chết, suốt đêm nằm công queo trong bệnh viện III với muỗi rệp. Bọn con gái trong ban Biệt vụ đã cười chàng

có lẽ đến thế kỷ sau mới hết. Lẽ nào chỉ dấm Z.62 một cái rồi được ôm hôn mỹ nhân mà chàng chịu thua. Trừ phi Z.62 là một võ sĩ vô địch thế giới về hạng nặng, kiếm thêm chức vô địch nhu đạo.

Xét ra chàng không đến nỗi tồi về võ thuật. Dầu Z.62 ba đầu sáu tay, và am tường cả chương phong, chàng cũng dấm được y một cái. Chà, dấm xong, rồi kéo người đẹp vào lòng, cho đôi nhũ hoa áp vào vai, trước khi từ từ cúi xuống, hôn thật mạnh vào cặp môi hàm tiêu...

Bất giác, chàng nhìn vào gương chiếu hậu.

Nửa khuôn mặt trái soan của Nguyệt Thanh in lên trên, đôi mắt to và sáng long lanh dưới làn mi dài cong vút, cái mũi dọc dừa như nặn, và cái miệng (chao ôi, miệng của nàng đẹp đến nỗi một cuốn trường thiên lục bát như Kim Vân Kiều, một thi bá như Nguyễn Du cũng tả không hết) lúc nào cũng hé ra như muốn đòi hôn.

Nàng mặc áo kín cổ nên chàng không thấy gáy và vai, song chắc nàng có thân hình trắng trẻo và đều đặn. Nàng phải là nhân viên cũ khời của ban Biệt vụ.

Nguyệt Thanh lái vào một con đường tối gần nhà máy điện Yên phụ.

Văn Bình nhận ra một biệt thự mệnh mông. Nàng phóng qua cửa cổng mở rộng vào trong.

Chàng hỏi :

— Khiếp, ngôi nhà lớn quá.

Nàng cười :

— Không phải của Z.62 đâu. Đây là nhà công của chính phủ Hànội.

Xe chạy thủng vào ga-ra. Chàng thấy ba cái

xe khác đậu sẵn. Nguyệt Thanh mở một cửa hông trong nhà xe

— Mời anh.

Chàng giết mình khi thấy một con đường hầm. Nguyệt Thanh nói:

— Bạc đá hơi trơn, xin anh cẩn thận. Em không thể bật đèn sơ lộ. Bên cạnh là một trại lính. Cả thầy có 17 bậc. Z.62 cho làm 17 bậc để nhắc nhân viên nhớ tới vĩ tuyến 17, chia đôi hai miền Nam Bắc.

Văn Bình bước xuống, Nguyệt Thanh bấm một cái nút bí mật, cánh cửa nhẹ nhàng đóng kín lại. Lúc ấy nàng mới vặn đèn, tuy nhiên ngọn đèn quá yếu, chỉ tỏa ra một ánh sáng lơ mờ.

Một tiếng nói vọng lên :

— Ai đó ?

Nguyệt Thanh đáp :

— Mùa thu

Một ngọn đèn khác bật lên, Văn Bình đặt chân xuống nền gạch khô ráo.

Chàng nhận ra một nhà hầm lớn, tường đúc bê-tông. Một người đàn ông để râu mép, mặc binh phục Bắc Việt, cầm tiểu liên, chạy lại. Thấy chàng, y chia bàn tay :

— Chào anh Z.62 đang đợi anh trong phòng.

Y đứng sang bên cho Văn Bình và Nguyệt Thanh bước qua một cánh cửa hình tròn.

Bên trong là một căn phòng nhỏ, có ghế ngồi, từ phía toàn máy móc dị kỳ. Nguyệt Thanh kéo ghế :

— Mời anh chờ một phút. Em vào báo cáo xong rồi đưa anh vào.

Văn Bình bắt chân chữ ngũ, phi phèo đến Salem. Tuy ở dưới hầm, không khí vẫn dễ thở. Nguyệt Thanh bước ra, thấy chàng hút thuốc bông tái mặt :

— Chết. Ở dưới này không hút thuốc được đâu. Anh đừng đi, kéo ngay to.

— Còn sợ hỏa hoạn à ?

— Vâng. Phòng này dựng toàn chất nổ và vật dễ bắt lửa. May quá, nên anh đừng trêu lung tẩu thuốc vào góc phòng thì đã nổ toang cả rồi.

Văn Bình dẫm lên trên mẩu thuốc cháy dở. Ngoan ngoãn, chàng theo Nguyệt Thanh vào phòng trong. Chàng trừ định khi gặp Z.62 sẽ dẫm nhẹ một cái vào bụng, nếu y ngạc nhiên thì sẽ cười trớ và nói :

— Xin lỗi anh.

Nụ cười trên môi chàng tắt ngúm khi chàng được đối diện Z.62. Nguyệt Thanh lời ao chàng, riêu cợt :

— Z.62 đấy. Anh dám đi.

Văn Bình chết đứng như Tư Hải. Một lần nữa chàng đã bị con bé 18 tuổi cho vào xiếc. Trên đời, chàng có thể dẫm mọi người, song không dám dẫm Z.62.

Vì Z.62 là đàn bà.

Một thiếu phụ già da mặt răn reo, tóc bạc phơ. Bà già đang cầm trên tay khẩu súng lục vội đặt xuống bàn, một cái bàn mộc xiêu vẹo, trên đó mọi cái máy vô tuyến và ba quả lựu đạn. Thiếu phụ nheo đôi mắt sau làn kính dày cộm :

— A, Z.28, Chào anh.

Văn Bình chôn chân, miệng cứng lại, như bị gấn hàm thiếc. Chàng lúng búng :

— Chào bà ... Z.62. . . Thù thật, tội không ngờ, Thiều phụ nói, giọng hiền hậu :

— Anh không ngờ Z.62 là đàn bà chứ gì ? Anh thua cuộc rồi. Rõ con Nguyệt Thanh dẻo dề thật. Văn Bình nhìn thẳng vào mắt thiều phụ :

— Thưa cô Thanh đã trình với bà phải không.

Tôi xin chịu thua.

Nguyệt Thanh xen vào :

— Ô, ông phải hôn con mèo cái của em rồi.

Thiều phụ quát :

— Coa nhãi, mày phá vừa vừa chứ ! Mày có chịu tạ tội với ông bạn của tao không nào.

Văn Bình ngờ ngác không hiểu sao thì thiều phụ tiếp

— Con đại, cái mang, xin ông thể tình cho. Nó là con gái ruột của tôi và nghịch như quỷ sứ.

Rồi bà thở dài :

— Không biết trời cho tôi sống bao lâu nữa. Tôi chỉ còn mụn con cuối cùng này thôi. Sinh được bốn đứa, ba trai một gái, thì ba đứa trai bị chết vì công vụ.

Chợt nhớ lại một mầu tâm sự mà ông Hoàng nói với chàng cách đây đã lâu, Văn Bình tần ngần :

— Thưa bà, phải chăng bà là Hoa, bạn thân của ông Hoàng hồi còn trẻ ?

Mắt bà lão trở nên mơ màng :

— Phải, tên thật của tôi là Hoa, Huyện Hoa. Tên thật ông Hoàng bắt đầu bằng chữ Ng, chắc ông đã biết. Hoa và Ng là Hoàng, thêm dấu Huyện là

Hoàng. Ông ấy lấy bí danh là Hoàng như là món quà biếu người bạn cố tri gần nửa thế kỷ trước.

— Thưa, ông Hoàng năm nay đã trên sáu mươi rồi.

— Tuổi thật 65. Ông ấy hơn tôi 7 tuổi. Năm nay tôi 58. Tôi với ông Hoàng là người đồng hương. Quê chúng tôi ở Cái Bè, trên đường Mỹ Tho, xứ sản xuất cam ngọt, anh đã biết. Hồi nhỏ, chúng tôi đi học cùng trường, cả hai đều giỏi toán. Chúng tôi lên Sài Gòn tiếp tục trung học.

Trong thời gian này, ông Hoàng đưa tôi gia nhập một tổ chức chống thực dân, đòi độc lập, Ông Hoàng phụ trách ban tình báo, tôi là phụ tá. Chúng tôi có khiếu tình báo từ nhỏ. Đại chiến thứ nhất xảy ra, tổ chức bị vỡ, ông Hoàng xuống tàu trốn sang Âu châu. Chúng tôi hẹn nhau gặp nhau trăm năm, song vì hoàn cảnh gia đình tôi phải lấy chồng. Khi ông Hoàng trở về, tôi đã thành gia thất.

Từ đó, ông Hoàng phiêu dạt khắp bốn phương trời. Sau đó, tôi được tin vợ ông đã bị hạ sát trong một vụ thanh toán quốc tế tại Ba Lê. Rồi ông Hoàng về nước, điều khiển ngành gián điệp. Nhà tôi cũng tạ thế, nhưng chúng tôi đã lớn tuổi, công việc quốc gia lại nặng nề, nên không dám nghĩ tới chuyện vợ chồng nữa. Triệu Dung được gọi về Sài Gòn, tôi bèn xin ra ngoài này, lãnh đạo phong trào. Từ bao năm nay, tôi không hề thổ lộ đời tư cho cộng sự viên biết. Anh là người đầu tiên, vì ông Hoàng coi anh như con.

Tôi ở Hà Nội, bị địch vây tỏa tứ bề, song vẫn hoạt động được. Con Thanh làm thư ký riêng cho tôi, cũng như cô Nguyễn Hương đối với ông Hoàng.